

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7934/2022
30.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Радоје Нешковић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Радослав Ивановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 382/20 од 23.03.2022. године, у седници већа одржаној 30.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 382/20 од 23.03.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 382/20 од 23.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 382/20 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 634/15 од 31.10.2019. године, у делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу АА на име дуга исплати износ од 25.700 евра, и то износ од 6.850 евра са каматом по стопи коју прописује Централна европка банка од 02.07.2014. године до исплате и износ од 18.850 евра са каматом по стопи коју прописује Централна европка банка од 02.08.2014. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и у ставу трећем изреке, којим је обавезан тужени да тужиљи ББ на име дуга исплати износ од 80.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.08.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у делу става првог изреке којим је одлучено о камати, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца АА да му тужени на досуђени износ од 6.850 евра исплати камату за дан 01.07.2014. године, као и да му на досуђени износ од 18.850 евра исплати камату за дан 01.08.2014. године. Ставом трећим изреке, првостепена пресуда је укинута у преосталом делу става првог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу АА на име дуга исплати износ од 7.500 евра са

каматом по стопи коју прописује Централна европска банка од 01.08.2014. године до исплате и у ставу петом изреке (одлука о трошковима поступка) и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставу првом изреке, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, након оцене неоснованости приговора недостатка пасивне легитимације на страни туженог, применом материјалног права из одредби чланова 17, 262. став 1, 557. и 562. Закона о облигационим односима, обавезан је тужени да тужиоцима исплати одређене новчане износе на име дуга по основу зајма, које су му тужиоци по потписаним признаницама позајмили као физичком лицу за његове личне потребе. Тужени није доставио доказе да је тужиоцима вратио позајмљени новац, нити је према правилима о терету доказивања из члана 231. ЗПП приложио односно предложио доказе на околност да су признанице о стању дуга састављене под дејством претње односно принуде, због чега њихова веродостојност није доведена у сумњу.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.03.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 25.700 евра и 80.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем

курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**